

НЕОЧАКВАНА ДИАГНОЗА

Духовни съвети към онкоболните

стр. 4

ИЗЦЕЛЕНИЕ ЧРЕЗ ВЯРА

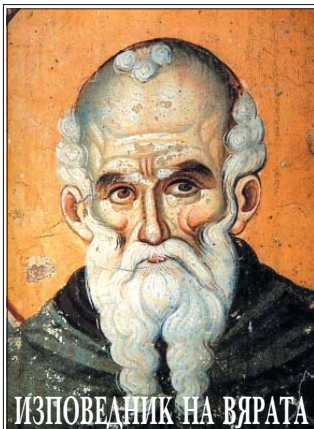
Да прогледат!

стр. 5

ЕФЕКТЪТ ОТ ДУМИТЕ

Езикът и възпитанието на децата

стр. 6-7

ИЗПОВЕДНИК НА ВЪРАТА

Преподобни отче Максиме, моли Христа Бога да спаси нашите души. (из протрпар)

Светата Православна църква, която Спасителят Господ Исус Христос основа като „стълб и крехло на истината“, в своето историческо развитие е твърдило да води борба с различни лжеучения. В тази борба Христовата Църква победи и възтържувана, защото такава е Господието обещание: „И портите адови няма да я надидеят“ (Мат. 16:18).

На стр. 3

Честване паметта на св. Патриарх Евтимий

На 20 януари, когато се отбелязва паметта на св. Патриарх Евтимий, е благословението на Негово Светейшество Българския патриарх и Софийския митрополит Максим протосингел на митрополита архимандрит Иван отпоздравил в Лазаревград-Гърново в словачиния храм „Св. Седмочисленици“ в съслужение с ректора на Софийската духовна семинария архимандрит Сиона и софийски свещенослужители. След това с литургия шестдесет духовниците и народът се отправиха до паметника на именицата църковна, където бе отслужил молебен и поднесна щети.

ЦВ

ВИСОК ОБРАЗ ЗА ПОДРАЖАНИЕ

На 21 януари с камбалинен зън и небояло оживление бе посрещнат Негово Светейшество Българският патриарх и Софийски митрополит Максим при първата му публична поява след четиридесетмесечна престой в Правителствена болница.

Само ден след изписването му, патриарх Максим, приедраждал от авиация си епископ Знепольски Николай, дойде в храм „Св. Неделя“, за да благослови лично клира и богомолния народ, стъпили се в митрополитската катедрала да почетат паметта на св. Максим Изповедник и да поднесат синовите си поздравления на първоиерарха на БЦП по случай именини му ден.

Светата Литургия и молебствие за здравие на патриарха бяха отглаголи от Варненския митрополит Кирил. Участие в службата взеха синодалните архиепископи Врачанска Казимир, Видинска Дометиян, Великотърновска Григорий, Русенска Неофит, Неврокопска Наталиян, Плевенска Игнатий, Ловчанска Гавриил, Доростолска Иларион; просвещените епископи Деволска Теодосий и Марканополенска Константин; високочредовните архимандрити Наум, Синоий, Борис, Йоан, Теофан и много съслужители.

Приветствие от името на Светия Синод на БЦП повднесе Ловчанският митрополит Гавриил, Знепольският еп. Николай

Негово Светейшество патриарх Максим по време на богослужение на именина му ден

поздравил патриарх Максим, и епископ и Софийски митрополит, от името на епархийския съвет, клира на Софийска епархия, служителите на митрополитата и миряните. Поздравленията и приветствията на Руския патриарх Алексий II и Руското православие поднесе митрофорен свещеник Александър Карагив, а от името на Румълския патриарх Теодосий – прот. Нелуд Опри. Поздравления поднесоха и представителите на стоголничите храмове от името на църковните настоятелства и своите пасоми, монаси и монахини от епархиата, представители на различни организации и много миряни.

Негово Светейшество отпразни благодарност към Весо-

поздравил патриарх Максим, благодарен за всичките Му благословения и разноевменното молитвено участие в това тържество, благодарни на архидяконе и свещенството на предимното му служение на Бога и народа и за всичките благословения, които получават в този паметен за него ден. Негово Светейшество отпразни благопожелания и към почитания в своите дени св. митрополит Александър Русенски митрополит Неофит.

Накрая патриархът отпразни своето архипасторско благословение към богомолниците, като изрази съжаление, че не е в състояние лично да благослови всеки от присъстващите.

Бел. ред. Пълния текст на съобщението на патриарх Максим погледете на стр. 2.

ПРОДЪЛЖИТЕЛ НА ДЕЛОТО НА СВ. ПАТРИАРХ ЕВТИМИЙ

Митрополитът св. Кирилий Цамблак – българинът проследител, кинжовник, иконописец и деец на Православната църква в България, Византия и древна Русия, продължител на делото на своя духовен брат св. Патриарх Евтимий Гърдзалиски е малко познат на широката публика в България.

Кирилий Цамблак е роден около 1330 г. в Царевград-Гърново и произлиза от български род Цамблак. Поизпит от извънредно високия духовен авторитет на преподобния Теодосий Гърдзалиски, Кирилий постъпва в неговата школа – Ки-

лиферския манастир. Тук той се запознава с учението на исихазма и с бъдещия духовен водач на Българския народ – св. Патриарх Евтимий.

Това сътрудничество продължава и по-късно, когато патриархът замесителите нападения вързу общата школа в преселена в манастира „Св. Троица“, създаден е поименно на нар Иван-Александър. След смъртта на Теодосий (27.М.1363 г.) в манастира „Св. Маврий“, Кирилий придружава Евтимий в Студийския манастир и по-късно се установява в светогорската обител „Св. Панс“. В манастира способният монах задълбо-

чава знанията си върху учението на св. Григорий Палама и прави първите си опити в иконографията. Изключителните му качества са забелязани от патриарх Филейте Кокнос, заеман Константинисполската патриархиска катедра през 1354-1355 г. и 1362-1376 г. Той придружава Кирилий в Константинопол и го прави своя специално доверено лице – „приближен инв“. Младият монах още не знае, че патриарх Филейте ще свърже съдбата му с тази на Русия.

През втората половина на XIV в. политическото положение в древна Русия е сложено.

На стр. 8

ИЗПОВЕДНИКА НА ВЯРАТА

СВ. МАКСИМ ИТОВЕДИК

От стр. 1

Следете вселесен събор утвърдява православната вяра. Бог през всички времена си има мъже, които за Негова слава просят със съветниците на живота си като светици в света, имащи в себе си словото на живота.

Така достоен мъж с двест четвъртин пророци Максим Итвоведник – велик светец на светата Църква от VII век, прославен със славна вяра, православна вероизповед, строго благочестие, пламена любов, добри дела, дълбока богословска мисъл, високо плано и жертвено изповядване.

Той се роди около 580 г. в Цариград. Получил прекрасно образование и бил най-могъщият философски ум на Итока в своето време. Неговата изключителна слава в църковната история е изразена въвъ немаломалко му в енергична борба против монохитската ерес, която проповядва в Икву Христос само една воля – Божествената, в която представлявала лукаво издоминиране на осъденото монохитство. И шест ересе последователно се стремси да изтрият от почитие за Христа Негово човешко начело и по този начин стигали до сринане на самите основ на християнството като богочовешка религия.

Монохитската ерес била създала от император Ираклий и цариградския патриарх Сергей.

Първоначално св. Максим поради знатия си произход замал дълбока мисъл на императорския секретар, но впоследствие се оттеглял, за да се подвизава в Хризолопската обител до Александрия. Когато ереста се засилвала, светиц отел напуснал манастира и се отдал към Кипраган в Аврелия, където на свикания там събор изключил монохитството и лицето на пристъпница константиновския патриарх Пир. По време на събора св. Максим се отделил към Рим, където също вшел учение в Латеранския събор против монохитите.

Вукук на император Ираклий, Константин Втори, издал в 648 г. г. нар. „обращен на вярата“, или „Дарски тиник“. В този дарски тиник се представяло изповядване на св. Максим и неговите ученици, че в Христа има една или две воли. Именно Латеранският събор, свикал от св. папа Мартин през 649 г., осудил монохитството и дарския тиник, и всички изповядващи това еретическо учение.

По заповед на императора св. Мартин бил заточен в Херсида, а преп. Максим бил отведен и изгнания в Цариград за да бъде спечелен на страната на монохитите.

Преподобният отец като непреклонен изповедник убедително и красноречиво разликвал православното учение. Монохитите му отразили смисла и джестата на неговата мисъл, но не могли да спрат не писание да проповядава истината. Но Бог направи велико чудо – и без смисла от затвора на преп. Максим се изплъзвали дини слова. Светиц отец бил утврден в Самарската тиница в Мингрелия, където след тринадесет струпания (1866 г.) починал в млада възраст чрес своя подине и чрез своето богородице съшествие.

Две светсат Църква освобетва паметта и на едина друга светсат мълченик на Христова вяра – свети Неофит. Той живея в град Несебр през времето на жестокия император Дюклянин. Той оцел до детство са. Неофит бил предан на дял на чудотворство. Негово големо чудо било възкресението на събветната му майка. На 15-годишна възраст светиц мълченик живея в едина пещера на Олимп. По време на своите епископски теритије управител Уар и Декий устремил всеизчерпно жертвеноприношение на кладите. На него пръвостанал сам император Дюклянин. Възметан в разгара на преговорното епископско разстояние се повинил юнквата Неофит, за да свиедества пред всички истинността на християнската си вяра. Той произнесъл дълбоко изповядание срещу пръвостанала епископска вяра в неупотребените джестки и благоговейно възложил истинския Бог.

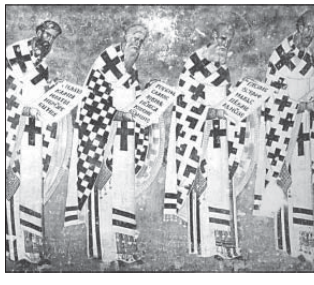
Заради тази смелост встъпил Неофит в манастир на кладите, където живеещ, но мъжките само увеличавали възможности на младия изповедник и от устата му излизал само молитвеникът след: „Сине Божий, помилвай ме“. Три дини джурвали юнквата в огнена пещер са затворили вярта. На преден ден са. Неофит излетел невреден. Така Бог покормил жидовците на синопците. Поразени от сатанския злоба, мъжките рещили да убият младия изповедник. Един жесто епископ си конво го припадна. Така юнквата мълченик прославил Бога със съгрията си на 21 януари 290 г.

Обичан в Геселар, Бяла и в Цариград са. Неофит излетел невреден. Така Бог покормил жидовците на синопците. Поразени от сатанския злоба, мъжките рещили да убият младия изповедник. Един жесто епископ си конво го припадна. Така юнквата мълченик прославил Бога със съгрията си на 21 януари 290 г.

Честнейши две пръвостанала памет на преп. Максим Итвоведник, и на свети мълченик Неофит, нека от все-всич не се помозам да ни помагат благодатно, особено на всички височайши именник Негово Съшествие! Българския патриарх и Софийски митрополит Максим в неговото глание, проповядва са от свети мълченик Неофит, чрез дедетата ва от Бога „благочестие съветствие на нел да живея с ошия ошита, да в имаме ошита вяра, да творим с ошита любов и да умилряе с ошита нашою за вечно живото в обштите на нашия Иисуси Отец“ (Иван. 14:2). Амин!

Архимандрит на Софийския митрополит

Слово, произнесено на тържествената Литургия в стоголния катедрала „св. Невеста“, 21 януари 2006 г.

Един велик
подвижник
и духовен
наставник
на Църквата

подвижани се в иновески образ, св. Максим стана

едни от най-авторитетните духовни учители на Църквата

и едни от най-важните пръвостанали на Православна Итока.

Своите възгледи за християнското подвижничество преп. Максим Итвоведник излага в редица богословски съчинения, послания, трактати, слова и поучения, от които най-важния и значим за църковно-аскетическото учение на Църквата са „Слово за подвижническия живот“, „Глави за Любавта“, „Гълъуване на Господната молитва“, „Различия богословски и догматични глави“, „Глави за добродетелта и порока“, „Въпроси и отговори до Таласий“ и други.

Паред с тези богословско-етически съчинения и в други свои богословски трудове св. Максим разкрива своите епископски възгледи, които, както е характерно за този стат от развитието на систематическото богословие на Църквата, присъстват в неразривна връзка с догматическите теми и въпроси без да бъдат отделивани и обосновавани от тях.

Такова съчинение е например „Мистагогия“, съдържащо мистическото учение на светиц отец за духовно-литургичния живот на Църквата, основан върху свариштитното тайнство и пътя на духовното възхождение на човека към Бога. В това съчинение в богословско единство се съдържа важни елементи от теологическото, гносеологическото, мистическото и литургическото богословие на Църквата. Тук откриваме редица важни аспекти от църковното учение за тайнствата, благодатно-сакраменталния живот на Църквата и пътя на човека до мистическото съшествие – теосиса, като всеобщение и пребывание в Божията любов.

Ст. асест. Костанди НУИВБ

Ролата и заслугите на св. Максим не са изчерпани само в сферата на догматическото богословие и успешната полемика срещу монохитството, макар това бесспорно да е най-големият му принос в историята на Велескската църква и традицията на Православие. Светиц отец има ключово място, важни заслуги и определящо значение и за по-новото формулиране на много други аспекти от съборното учение на Църквата.

Големите богословски познания в областта на доктринаните пророцителни и догматическите въпроси на вярата позволяват на преп. Максим Итвоведник да постави учението за християнските добродетели и подвижничеството, за духовно-аскетическия живот и усърдиешването, за богоразпознаване, духовното същевание и мистическото единение с Богом възху правдата, асна и здравна християнска основа. Той събира и преподава в своите богословски творения богата и боготворна духовен опит на отците и подвижниците на пустинята, като ги систематизира и подрежда богословски във връзка с учението на Църквата за Бога и догматическостранството на Сина Божия за спасението на човека.

Emuехуеке u аскетическото възлегу в боосовиюето

на преп. Максим Итвоведник са неразривно свързани с величната православна христология и църковното учение за Божие догматическостранство за спасението на човешкия род. Догматическостранството и христологията в учението на св. Максим са твърдата и неизменна основа на етика и аскетика в неговата широкообхватна богословска система.

В своите богословски и аскетически възгледи св. Максим прозглява развитието на някои основополагащи за духовността на християнския живот постановки, водещи начално си още от традицията на Александрийската школа и творчеството на св. Григорий Нискиджи (335-394 г., съ. Хр.),

преминали и възприети в духа на мистическото богословие на Арсенопгийския корпус в църковното учение. Това са предствено някои възгледи за деството и изомолдрито, за духовното възхождение на човека към Бога, за същевание и аскетическото единение с Богом и обожението на човека в благодатта.

В областта на етичното и аскетическото учение на Църквата св. Максим се възвизу в духовната традиция заведана от източните отци и подвижници, като се опира на постигнатото от св. Макарий Египетски и някои наоски, освиртани от аскетическото учение на Евлагий Понтийски.

Успеванията важките и определящи за християнската аскетика на Итока авторитетно-аскетически принципи и постановки за борбата със страстите, „чистотата на ума“, „непрестанната молитва към Бога“ и преробителната система на Евлагий Понтийски към класификацията на добродетелите и страстите (злите помисли), св. Максим критикува и обосновава това направление в духовността и мистическото единение с Богом, от едностранити и крайни спиритуалистични, интелектуалистични и организационисти учения. По този начин учението на светиц отец за духовния живот и християнското подвижничество се възприема от православната традиция като ценно наследство на чистата християнска духовност и зема своето място в класическия измостатик традиция на Църквата. В по-ново време джестото на св. Максим се определя от редица позовани и изследователи на православната традиция и духовност, като о. Йон Мексифурй например, като балансиращ и коригиращ критически и неистинските синтези между гностико-интелектуалистичното учение в монашеската христология предствено в учението на Евлагий Понтийски, и мистическото направление в духовността, както зстъпването на св. Макарий Египетски и неговият мистическо и

Според съвременните медицински стеснени норми истинската диагноза не трябва да се крие от болните, ако те могат трезво и мъжествено да похватат към нея. Ако нас след много числени изследвания се озвонят в кабината на онколог, не трябва да се отчайват и ронгате. Кръвта на болестта се предизначен преди всичко за очистиране на душата, а не да се обогати тя с дух на кръвот, душ на нездравие, на мисловност, на любов и на други християнски добродетели.

„И молитвата, произлиза от вярата, ще излечи болния“ (Яков. 5:15).

„И молете се един за друг, за да се сицириете“ (Яков. 5:16).

„Ако можете да повярвате, всичко е възможно за вярващата“ (Марк. 9:23).

Вска болест има се престава като враг. Но като че ли най-страхлив в образ с тои на ракия. Изграденят стереотип от престава за тази болест е: мърчливост, безжизненост, неизлечима, смъртостноа.

Причините за рака все още не са известни. Рекинт рът на онкоболнавиата през ХХ век е свързан с прогреса на цивилизациата и обусловените от нея екологични проблеми, промяната на начина на живот на човека и т. н. Наравно обаче не само влошаването фактори играят рът за развитието на тази болест.

Капка е същността на онкологичната процес

Туморът израства от нормалните тъкани на организма. В някакъв момент нормалните клетки се прериват в изоморфни и започват да се размножават, като отравят организма и потискат здравите тъкани. Колкото развитието на тумора достигне някаква критична точка (поражение на жизненива органи или прекомерна интоксикация), човекът умира. За туморните образувания може да се твърди следното: отиват, от човешкото тяло, излиза това, което убива човека.

Според Писанието човекът е неравновисно същество на душата. Духовното състояние на човека, както е известно, се отразява на физическото; унизено, тъгата или радостта имат характерни външни проявления. Но не винаги състоянието на душата се отразява отчасти толкова явно. Продължителните вътрешни конфликтни по-

НИЩОЩА КУЛТА НА МАТРИЦА

„И молитвата, произлиза от вярата, ще излечи болния“

(Яков. 5:15)

някога се прикриват под маската на благополучие. Но в крайна сметка...

дъшевит конфликт се отразява на цялото

като в огледало – ако нещо „убива“ отвътре – душата, то и тялото се развива страдание, убиващо го отвътре.

Капка е съответно за душата? Накратко: всичко, което не съответства на истината природа. Според първоничните писатели от III век Тертулиан душата по своята природа е християнска. Това означава, че за нея е естествено да позовава Бога, да се стреми към Него, да Го обича и да изпълнява Неговата воля. За нея, нематериалната и безсмъртната, е невъзможно да бъде изложено потопена в света на всепестивите грижи, измъчва и пустоа и безжизненост на битието без Бога. Трагичното несъответствие на присъщия на душата стремеж към свобода, чистота, смирение и скъпаваната сила на стипките на света довежда до пеняването на душата и потопяването ѝ в латаргичен свят. Христос сравнява такава хора с мъртви (Мат. 8:22).

Душата потова в тъмнина, пъкна и призраци,

принлича и несъществува – пари, власт, почес...

иена душата иска да придобие устойчивост, смисъл и цел на битието, но никога не ги получава. Тогавя тя или се ожесточава и окончателно погръщава, или изпада в отчаяние. Последното състояние носи хроничен, траен характер: мърчливостта го нарича скрита психическа депрессия. Самата депрессия показвателно висши се стрем към саморазрушение.

Работя е рини вуй самобуйство на човека

който не е намерил себе си.

Разира се, вска болест е дело на Божия Промисъл и се израва в съответствие състоянието на душата. Бог не се явява виновник на злоото, защото в злоото няма зло, а само отсъствие на доброто. Отсъствието на доброто в душата Господ джувя поновата и горчива леккарства, изнайки, че нишо друго няма да поналича, защото Той мери нашия живот не с материална полза и с прекомерна блага, а с вечноостеа. Бог не твори болестта; в името на вечноото блаженство Той допуска да ползуча това, което сами се заслужили. Както е казал преподобният Амвросий Опантски, всички ние носим своя крст, но той е направен от дърво, израшено от почвата на нашето състояние.

Съвети на свещеника към онкоболния

Вие сте с диагноза: рак, саркома, левкемия

Не се самоизлечавате (може би това е вярно), не дължавате надежда на хората (на мя се ли поволост и вистински лекари), на благоприятни обстоятелства (на мя се ли поволост и на много скъпи и много ефикасни лекарства), никога не повиче на демониата помощ (има много силни екстремисти, бевкоа, целесте, лампесте). Понелат на всичко е Господ. Ние наричаме това или онова добро или лошо, но истината, всичко за нас е само полезно и добро. Ползното, за съжаление, не винаги е приятно. Екстремата болест трябва да ви помогне за поправян нашите душевни нещия. В това се състоят главните урти на болеста.

Не израствате в отчаяние

Ако сте смислили, че болестта ви е дадена от Бога, за да ви научи на нещо, добре размислете на какво именно иска да ви научи. Помолете се, просто помолете Господ, Той ви да открие новия Промисъл на вашия живот, изтвунете го, както постъпвате в греха, която е заложена в самиятк. Без никакво съжаление преренете вашите постъпки, започвайки от детството. Ако искате да поправите душевните си неостатки, ако с милост Божия се видис, че корените на вашите проблеми лежат във вашия собствен живот, отидете на исповест. Само в тайнството на поканието Божията благодат джувя душевните рани и разбитосте. Прочетете Библията, разчитайте към животоствата, постои отиване на църква и поговорете за това със свещеника. Не се смущавайте от своето незнание, не позволявайте на джувяния във един или друг преден да ви изведе от храма (неболестта си са погрешали, не се казали томи, което трябва, свещеникът е много млад или приравя, свещеникът е много скъпи, не умея да ви освети, забравил християнски закон и т. н.). Помолете се от джувя молбен за ваше здравие и благоговение за лечението ви. Молете Господ чрез лекарите да ви джувя неизлечим.

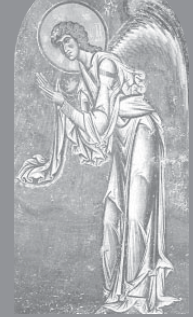
След излечаване започнете нов живот

Един път и завинаги престанете да мислите за миналото, изминалите радости и горести, успехи и общии. Престанете да мислите за болестта, да биващите проблеми. Учете се според Християната заповед за живесте с джувяния ден (Мат. 6:34). Започвайте деня с молитва, свършвайки го пак с молитва. Набавяте си православна молитвеност, в нея имате молитви на вярност и потребност, в това чуждо утринни и вечерни. Помолете прошка от всички, които воля или неволя сте общили, и на които сами сте общили. Престанете да прикривате какви роднини и близки, никога колкато се казвашо и да било изневягане (деца, ете сте дължаци да е уште добро; ажно, ти си дължеш повече ореме да отидеши за съвестност, мого, ти си дължаш да оставиш всичко; колкато, ете трябва да отидеш за съвестност към работата и т. н.). Оставете нечия свят и се обичайте към себе си, към своята

душа (Марк. 8:36-37). Ежедневно четете от Евангелието по една глава, размишлявайте върху прочетеното, пропитайте го дълго в краи, почитайте отиващо. Бог от всеки отива самото това, каквото той може за вас даде. От болния и искава умерено молитвеносте, търпение и благодарност за всичко към Господа.

Започвайки нов живот, молбиво да престоири и дължимо безгордична на джувя си

Православният християнин е дължен да носи крст, да живее в осветена къща, да има икони, редовно, ако му позволява здравето, да посещава храма; редовно да се причаства и да се причаства със свещеника. Християн Таша, Според израза на един свещеник Божият Промисъл е лекарство на безсмъртието, което изражда да напалата душа и провечена вяло. Как да се причаства, какви молитви трябва да се четат, в каква стет-

ни да се спават постите – теги и други въпроси следва да бъдат обсъдени със вашия духовник, т. е. със свещеника, при когото вие постоянно молите на изповест.

В болестта трябва да се прибере къя тайнството Евхаристия

То може да се нарече тайнство на безболестивия. В молитвеностивата му се четат и издължават на душата и вярност; смисълът на това тайнство е промиване на забравените грехове, както тежко товажди на душата, което карат да страда и лошо. Освен това, молете се на свята Богородица – „Всещирна“, помолана особено на страдания от онкоболнавиата; на свята великомъченик Пантелеимон, шитте създаноково, осветена на молбените, и имайте дължото упование на милостта на Господа, който не иска, както говори Библията, смъртта на грешника, но иска той да се промени и отива живи.

Много пъти в нашия живот на християни не се случват неща, които не можем да си дадем обяснение и дори не търсим да разберем причината, а само благодарим на Бога и Му оставяме съдбата си, за да взеле и да ни преобрази – да ни благослови.

Така се случва, когато човек се болел и излекува, след дълъг период в търсене и упование на човешки лечения, се окаже здрав и силен, жив и обновен. Това може да се случи само с човек, който вярва. Да, който вярва и изповядва Господ Исус Христос като единствен Бог и Спасител.

Евангелистният разказ за Йерихонският слепец е едно истинско доказателство за изцеление чрез вяра (срв. Лука 18:35-42). Това ни кара да се замислим за някои важни за нашия живот неща, които спадат на вярата, чудото и каква знача да се извличат, да прогледат. Да се запитаме в какво се състои

чуждобрнатата сима на вярата,

което се свързва както с предечно заложените закони на хармония и микчлност в космоса, материалната среда и природата, така и с действителността, извършени от Твореца към творението.

Този текст ни запознава с факта, че претърпял слепотата към Спасителя човек се сляп и не вижда. На въпроса на Христос „Какво да ти сторя?“ слепецът бързо и категорично отговаря: „Господи, да прогледая“.

Ето, настъпва моментът на чудото – първата крачка – срещата между Бога и човека лице в лице. Чудото, което се случва в този момент – се случва и в нас. Макар че Исус Христос никога не казва какво има нужда този болен човек, Той го пита, иска да чуе лично от неговите думите и мислите му, иска да се увери в намерението и желанието му да получи изцеление.

В този евангелистски текст има две особено важни думи. Най-важната думата, с която слепецът нарича своето „Господи“, Това е явно свидетелство за вярата, която болният изповядва пред владетел, може би за първи път през живота си. Това е ключовата дума за неговото изцеление, това е неговото спомение. „Господи“ се свързва с името Божие, което ни призоваваме и чрез което имаме надежда за нашето спасение.

Втората дума изразява желанието на слепеца: „да прогледая“ и показва неговата воля за нов

живот в Христос.

Да, да прогледате, за да видите Господ, да видите Бога, истинската Свещина, която дойде на света,

за да проснети всеки човек (срв. Йоан. 1:9), да видите Свещината, да видите възлюбеното Слово. Кого дойде в света при човешка форма (срв. Йоан. 1:14), защото „В него имаше живот, и животът беше светлината на човеците. И светлината в мрака светя, и в мрака и не обзв.“ (Йоан. 1:4-5).

Слепецът пожелавал да се промени за нов живот, да излезе от мрака,

а не с дни това мракът на стария живот без вяра, без надежда, без Господ. Болният иска да види светлината и търсело Него, славейки Бога“, но това свидетелство става явно за всички събрани се в Йерихон и ето, стана да човек, който до тога, въздаде Богу слава“ (Лука. 18: 43).

Ето как чудото се оказва нормален процес в човешкия живот – процес, в който участват Бог и човек, който обичува. В случая Богочовекът Исус Христос просещаша човека свещината на вярата и го кара да я изповядва, защото Той навистина е Господ и Бог.

Ето как вярата, свидетелствана от просещия изцеление и благодарната сила от Богочовека, преобразява съществени природни закони.

Истинската вяра тук се свързва със свободната воля и делят както от страна на човека, който проси и се нуждае от Божията намеса, така и от страна на Спасителя, Който е благодарен и силата на Своето спасително слово: „Прогледай, тиата овра те спаси“

применява физическите закони и върши чудо,

според нашите човешки възприятия и сътия. Но кой е моментът, в който бива извършено чудото, къде трябва да търсим неговата същност: в нещо вътрешно,

зависещо от нас самите или в нещо външно, съществено, което не зависи от човека?!

В изповядването на

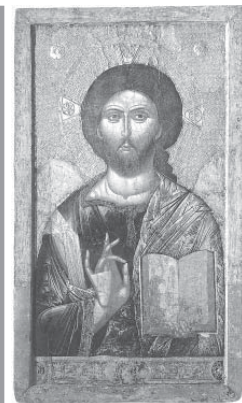
вярата или в акта на само физическо преобразяване?

Чудото става в момента на изповядването

на вярата – момента, в който отворим сърцето си за Господ, а физическото преобразяване идва веднага след това, то е

и същест естествено, когато Той, виждайки нашата греховност, похвалява, немощ и болест, се смилва над нас и ни из-

ПРОГЛЕДАЙ ВЪО ВЯРА ТЕ СПС

„А когаото Той се приближаваше

го Йерихон, един слепец седеше

край пътя и просеше; и като чу да

минава край него народ, попита:

какво е това? Ободаху му, че Исус

Назорей минава. Тогава той завича

и каза: Исусе, Сине Давудова,

помилуй ме! Тия, които вървяха

напред, съмъряха го, за да млъчи;

но той още по-Високо Викаше: Си-

не Давудов, помилуй ме! Исусе се

спри и заповяда га Му го догветам.

И когаото она се приближи го Него,

попита го: какво искаш га ти

сторъ? Той рече: Господи, да про-

гледам. Исусу му рече: прогледай

Твоята Вярата те спаси. И той Ве-

гнаага прогледга и тръгна след Него,

славетйки Боеа. И целият народ, ка-

то Видя това, Въздаде Богу хвала.“

(Лука. 18:35-43)

следствие на гласно изповядване вярата.

За да бъде извършено подобно преобразяване на човека и на творението, наизум са предни всичко вяра и воля за промяна, т. е. нужно е да направим първата крачка, след което Бог ни вижда и в Своите ръце като Творец и Създател. Няма да е за благодат истински същия да бъдеш от Свещина Дух, за да може Бог да действа в нас и да ни промени.

Ето, това е чудото – плод на вярата, една естествена, предвидена от нашата собствена молитва и от тази на всички християни реакция на Бога, един

отговор, в който получавате своето изцеление,

своята вяра и надежда за нов живот. От тъмнина получавате светлина, от болест получавате изцеление, от смърт получавате живот. Живот в Исусу Христос.

И така, преобразени в Неговото име, чрез Неговото Слово и в Неговото слово, преобразяване онтологично и скатологично в Неговата слава, славата на Църкв на Царете и на Апостолите. Който „излязла въз Сгреша на света“ (Йоан. 1:29).

Това за нас, както и за Йерихонския слепец, е едно преобразяване на духа и на тялото, преобразяване на сърцето и на цялото тялото, на душата – на тялото.

Това преобразяване и духовно обновенияне се получава, когато ние първи пожелаем

да се събудим от греха, да видим Господ

и да Го помолим за помощ, и щом такъв казано е: „Искате, и ще ви се даде.“ и „ако искате вода, получавате, и който търси, намира“ (Мат. 7:7-8).

А сърцестествената намеса на Бога в нашия живот е нещо нормално

дърпа от греховния ни състояние. Това ни възможност да се отрем от греха, поставя ни лице в лице с него, за да го съзряем, да изумим, да почувствем свидетелства евангелистият текст: „да прогледая“.

Исус Христос Смиът Божий изкорени невярото и слепотата на хората, така се възвълта и живя между нас: „Слаовото живя между нас плъно с благодат и истина“. Той ни даде и настелания за да живеем в свещината и да се спомем, казвайки: „Аз съм свещината на света, който Ме последва, той не ще ходи в мрака, а ще има свещината на живота“ (Йоан. 8: 12).

В края на свещина Литургия, когато се принавяваме с Тълото и Кръта Христови, ние се срещаме и приемаме Бога в себе си, отваряй ни се очите, прогледайте. Затова в песем: „Видях истинската Светлина, приехме небесния Дух, намерихме истинската вяра. Показана ми е наградата Трояна, защото Тя ни е спасила.“

Никак вярата, която стоваря, и който се спасява, никога не боледува и който са изцелени да кажем: „Господи, да прогледая!“ Никой

да не е отмакля га виду истинската Светината

никой да не отбегва от срещата с Бога, никой да не се отчайва и да бъде сляп. Задното духовната светлост е по-тежка и за разлягане от физическата светлост до духовна смърт. Нека Го призовем като Псалмопевец: „Вни ни светлината на дивото Си, Господи!“ (1Пс. 47).

Нека скъпим времето си тук, на земята, нека го прекарваме в пост и молитва, в покаяние и шест дни да вършим добри дела в името Господне, за да имаме добър отговор на небесата, и така да стигнем до владетел на пророк: „човеките, та като видят добротата ни ола – да прославят небесния наш Отец.“

Докон

Иван ИВАНОВ

Сквернословното днес става норма в една хората. Можем да говорим и в семейството, при това не само в

разговорите между възлюбените, но дори и между родителите и децата. Днес навсякъде го държат актуално. Това е всъщност един признак на особена деградация на нашата култура, която сякаш поопитва за мигота в обаяването междуполнолюбивостта.

Разбира се, невината е било това. В предни времена хората са си давали сметка какво е сквернословие и си знаели, че ще бъдат наказани за него. В Русия при царете Михаил (Федорович) (1613-1645) и Алексей (Максимилевич) (1645-1676) за сквернословие се полагало телесно наказание. Но упитаните и напратени обаявателски и специални чиновници, придружавали от войнички, които арестували всеки, който ругал и си назовавал веляния, прещедили народ за негово и на всички напидане.

Сега обаче сквернословие се приело масово характер. Присъвяно е навик, то оформя и нравствения облик на човека, като пречи на неговото просъпяване към по-висока културна нива (макар че и много хора, работещи в областта на културата, сквернословат), прави сквернословещия негоден и неинтересен във взаимоотношенията си с другите. На този, който постоитивно сквернословил, не трябва да се дават никакви сериозни задачи... Този,

който така лесно си позволява употребата на нечисти и гнили думи, лесно ще се реши и на нечисти дела...

Особено странно е, когато в това на сквернословие се възпитават деца, когато самите родители подхранват душето на децата си с безразлична реч. Таква деца израсват червени и преди всичко развуждават към своите родители. Когато пораснат, на подобни деца ще им бъде трудно да си създадат свой собствен свят, защото детето да живее добре те и децата им. Деца, отраснали при сквернословещи родители, могат да станат причина за беда за семейството си и за себе си.

Характерът на детето се оформя от онема готини от ранните му Мирогледът на човека започва да се създава в ученическия възраст. Ако в целия този период от своя живот човек се е формирал под влиянието на скверни думи, слушани всевъвше от него, той ще израсне с грехоза да душа и характер.

Родители! Ако си позволявате да разговаряте с вашите деца с нецензурни скверни думи, не се учудвайте, ако един ден децата ви се окажат

сред престъпници. Вие сами сте изложили началото на таяката гибел!

Който сквернословно искервна не само своята уста, но и възлиза мислите в ушите и на обкръжаващите го, разправяща и в сес между тях, това може би без сам да създава.

Помиа, християно, че дър словото е дадено на човека сквернословно за това, да славослови Бога... Следи св. Кръщение чрез помазване с освящено миро и на устата се полага свещено помазване на св. Дух. Сквернословещият човек проговоря от себе си (Духа Божий... Устата на християнина приемат Талата и Кръвта Христови. Осквернявавши чрез срамни думи устата, осветени от св. духословие, не могат да приемат Христовия Тайин, ние прогоняваме Христос.

Да не забравяме още, че уста неспазваме си, кръст и св. иконы, си мошци и Евангелието... Необходимо е да знаем, че устата, което говорим, слушат не само хората, от които сме свидетели да не се стесняваме, но и ангелите, и Сам Господ. Няма да се отдалечи от сквернословие, за да не оскверним с него ангелите

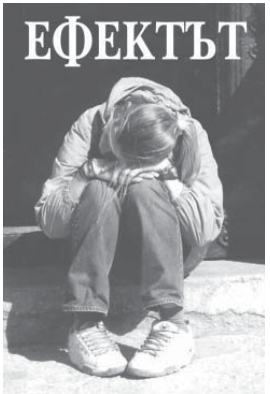
те, да не доставим радост на бесовите и да не разгневим Бога?

Който сквернословно хората страни от Църквата, развуждавши са към молитвения и не желат да се откажат от греховите си, в това число и от сквернословие. Да, това не е грех тежък като злоба, бездушешието или крабватата. Но да не забравяме за човека сквернословещия за това, да бъде всеки грях, извършен съзнателно и още неразкаяно. Сам Спасителят е казал: „За да не праща душа, да не крабватите, защото, че отговарят в съдния ден“ (Мат. 12:36)...

Нека поминим, че Устата на християнина приемат Талата и Кръвта Христови. Осквернявавши чрез срамни думи устата, осветени от св. духословие, не могат да приемат Христовия Тайин, ние прогоняваме Христос.

Да не забравяме още, че уста неспазваме си, кръст и св. иконы, си мошци и Евангелието... Необходимо е да знаем, че устата, което говорим, слушат не само хората, от които сме свидетели да не се стесняваме, но и ангелите, и Сам Господ. Няма да се отдалечи от сквернословие, за да не оскверним с него ангелите

Дмитрий МАМОНОВ
Превод д-ра Емил ПАРАЛДИНОВ

от думите

религиозно образование

Някои дидактически размисли за обучението по религия днес

В религиозната педагогика понятието „религиозно ориентирано обучение“ по религия се използва като характеристика на такъв тип обучение, което за разлика от тина „традиционно обучение“ (т. е. насочено повече към традиционните теми от Библията, Катехизис, Литургиката и Църковната история), изхожда от възростване на учениците и проблемите на съвременното общество (т. е. обучението насочено към реалния живот) и на как след това се обръща към религиозната традиция.

Но в характеристиката на учебния модел „религиозно ориентиран“ се съдържа известна доза подвеждане на истината чрез обобщаване на първо място към традицията – класификация, определяща към неориентирано към проблемите и на друг отнасят се в по-малка степен към житейския живот. Не изпада ли тогава този втори обобщаване в едно отклонение на истината? Не съществува ли риск то да бъде изтвояно в периферията или дори да се разпадне в случай, че не може да бъде поканено в какво се състои педагогическата му стойност? Не е ли вероятно по-добре, че обучението по религия трябва да е приобщавано ориентирано към проблемите? Как може да се обособи скобичата тити и какви изводи могат да се направят от това?

Въпреки различните акценти във формулировките на глобалните цели, характеристиката съвременното състояние на обществото по темата, може да се установи съгласие за това, че за обучението по религия в училище най-важната задача е да разкрие на ученика религиозното измерение на човешкото битие и чрез разясняването на християнската ценностна система да го помогне в ориентацията към отговорен живот.

С тази антроположка насоченост на обучението по религия има опасност обаче да се достигне до дидактически невъзможни, а в практиката – до опасни ограничения. Ако обучението по религия бъде по принцип да показва проблематичността на човешкото битие и да интерпретира свързаните с това отговорности на традиционни смислови модели, то тогава следва да се търси форма за интерпретация на „традиционното обучение“, при която този дидактически подход да се докаже като проблемно ориентиран. Или обобщено казва-

но, необходимо е да се обмисли добре как да изглежда дидактическият проект на обучението по религия, ако искаме да се свържем с изискванията за принципна ориентация на обучението по религия към проблемите, т. е. да има корелация между вера и живот.

От гледна точка определящата религиозното обучение корелация между религиозен въпрос и религиозно общество е неосъществима битие следва да се създаде проект, който предважда два взаимно обхващащи се и кореспондиращи принципа.

Единият учебен принцип би могъл да изхожда от онема нагледна, да отбелязва възростване с проблематичност на настоящето, за да се обръща след това към пръвотата християнска традиция и да разкрий нейните отговорности. Но може да се помисли и за друг, втори принцип, при който да се изпробва дали не е възможна на практика да се изпъкне от възвръщане християнска традиция и тогава да се паведат учениците в определени, кореспондиращи с традиционните отговорности проблеми, при това в такива, които и днес се оказват актуални и достъпни за размисъл.

Във всеки обобщаване обаче трябва да има обхващащ отговор на въпроса за дидактическата пръвота на този втори учебен принцип, ще трябва да посочим факта, че човекът като диалогично съзидание има нужда от разговор и друг диалог се обхваща. Затова с пръвото може да се посочва, че днес диалогът с традиционното обучение получава измислен и хоризонтът на неговите въпроси се разширява. Този втори учебен принцип обаче се обръща повече към херменевтичното разбиране на традиционните религиозни въпроси. Но тъй като обучението на практика да не разкрий битие следва да се създаде принципна ориентация към проблемите, този трябва да ги разглежда от аспекта на значението им на съвременното да погледне традиционните въпроси и възможности за отговорности, да ги разкрива допринасят за религиозното самостоятелно на ученика.

И днес времето налага сред религиозните педагози у нас да се порази дискусия върху тези два принципа на дидактически проект за обучението по религия. Вероятно един – в тази нагледна днес е осъществима погледът на – следва да се посочи тяхното единство и да се докаже как изглежда кореспонденцията между тези два

принципа. Ако говорим за два принципа, но за една структура, тогава предизвикателно е необходимо да се отдалечи възможните погрешности, представящи „слияване“. Затова в центъра на дискусията би следвало да стои проблемът за интерпретация на живелите въпроси и религиозната традиция. Защото изясняването на съвременните житейска въпроси, които се отдалечат от традиционните представи, следва да изхожда от конкретни, близки до учениците или възможни за илюстриране житейска ситуации от индивидуална или обществена сфера, при това от такива житейска въпроси, които се отдалечат от традиционните представи. Религиозното значение на този принцип се състои пръвот всичко в това, че чрез този подход учениците биват насочени към религиозното измерение на своя живот.

Тези размисли изискват значителна ревизия на валидните досега религиозно-педагогически концепции, защото се приемаха достояният принципите на „традиционното обучение“.

Да бъде обаче обобщаване не само да не осъществяват религиозната вярва, но и да се интересуват живо за смисъла на нашия живот и да бъдат завладени от нещо, което непременно засяга всички хора, т. е. за това от къде нива и на къде отива човешкият живот. Такава е истината и неименност стойността на човешкия живот – всички тези въпроси имат религиозен характер. Човек би се натъкнал на религиозните изобретения на битието не там, където се дискутират изобретенията на битието, а в периферията на човешкото съществуване и същевременно живот проблемите, а там, където става въпрос за живота, които са от решаващо значение за живота на отделния човек и за живота на човешкото общество, тъй като на картата си поставени фундаментални стойности.

Такова разбиране за религия вече определя учебното тити и поставяването на глобалните цели, които отдалечат от традиционното обучение на обкръжаващото общество.

Илия ОБАБЪРДЖИЕВА

ПРОДЪЖЕНИЕ НА ДЕЛОТО НА СВЯТАТА ЦЪРКОВНА СЪВЕЩАНИЕ

От стр. 1

Засиля се католическото влияние в Полша и Литва, литовците водят борба срещу кръстоносците, а литовските княжества са раздробени поради хунските нашествия и междоусобици.

Поради издигане ръководната роля на Московското княжество и обособяване на самостоятелна Московска митрополия (претрети за издръжка на православната вяра в руските земи, се появява конфликт с Киев, т. е. единството на Велика Рус и Мала Рус е застрашено. Митрополитът на Киев и цяла Русия с

во, а благодарение на личните си качества се обличава с киев Владимир и си на успено решава повенрената му мисия. Впечатлен от него, киев Владимир Олгерович пожелава да го има на своя духовна баща и моли Константинополския патриарх да го постави на митрополитския престол в Киев. Отчитайки заслугите му в повереното пратеничество, се стремеше да запази Православията в единство по отношение на славянските земи. Патриархът на Игитона Европа, патриархът удовлетворен мисля.

На 2 декември 1375 г. патриарх Филофей по-

Св. Кириин Цамблук Чудотворец, митрополит Киевски, Литовски, Московски и на цяла Русия

тей за поставянето на митрополит Кириин начело на Московската катедра. Той избира за този пост словенски-славяно-придворния свещеник Митий (Михаил).

След тези промени митрополит Кириин предприема пътуване по суша до Константинополския патриарх, който да разреши възникналния спор.

На 2 септември 1380 г. след сложен църковно-дипломатическа борба през 1380 г., правата му като глава на Руската църква са утвърдени и митрополит Кириин се връща в Киев. Междувременно замещат митрополитския престол в свободен.

На празника Възнесение Господне – 23 май (ст. ст.) 1381 г. митрополит Кириин е посрещнат тържествено със зъби на Киев.

Владимирската икона на св. Богородица, XII в.

камбани от народа на Москва и висшето духовенство. Поради водената независима политика от централната власт, която отстоява крайрой, той е нареден от Дмитрий Дон-

кин и предателство и съдружие с литовските князе, проточен е от Москва и през 1382 г. се съвзирва в Киев.

След извърването му борбата за митрополитския престол в Москва се съизручи, като решителна роля в нея играят князете на Литовското и Московското княжество – Владимир Олгерович и Дмитрий Донски. За Московски митрополит е благословяната на Константинополският патриарх Пимен (1382-1385), който не е посрещнат добре от народа, мислено духовенство и князи. Той заедно с Дмитрий Донски и благословяната на св. Сергей Радонезки за Московски митрополит по-късно е поставен. Създаването на архиепископ Дионисий (1384-1385), който замества в Цариград да получи патриархската благославия.

На издигането на Дмитрий Донски през земите на Киевска Рус, където е задържан от литовския княз Владимир Олгерович през 1384 г. Остатъците правата на българина, князът изпраща Дионисий на заточение и той умира там през 1386 г. Запълва това за митрополит в Москва възвизнат Пимен.

През годините на тези месеци събитият Кириин се явява отговорно в Цариград при патриарх Никей (1380-1388) на патриархиския съд, който правата му за митрополитския престол в Москва са потвърдени.

В края на 1387 г., по време на Константинополския събор, е решено, че митрополит Киевско-Литовски и на цяла Русия ще бъде и ще се нарича киев Кириин, който до края на живота си носи това посто. Това означава право той получава една след смъртта на великия княз Дмитрий Донски през 1389 г. През 1390 г. митрополит Кириин тържествено влиза в Москва, посрещнат от духовенството и новия княз Василко. Той умира в Цариград (1389-1425).

Управляващи йерархите в две различни държави, митрополит Кириин съумява да запази единството на Руската земя и Църква.

Той организира посрещане край Москва на чу-

дотриятната икона „Владимирската св. Богородица“ – закрилницата на киевска Рус. Със съдействието на Кириин на това място през 1397 г. е основан Стретенският манастир и всага главна на август е литийно шествие изнесено се изнася от Стретенската община и се внася в Успенския събор.

Киевският и на цяла Русия митрополит Кириин Цамблук завършва земния си път на 10 септември (ст. ст.) 1406 г. в даянната си резиденция в Москва. На гроба му прочуването слово държи неговият племенник и ученик Григорий Двоублажен. В своето „Похвало слово за Кириин“ той се обръща към руския народ с думите: „Нашето Отечество то рече, а във Бог то даде...“ „Оче Кириине, ниевиста ти си светило (слънце) за руската земя.“ За своите заслуги българският – Киевският архиепископ и на цяла Русия митрополит Кириин Цамблук е канонизиран

Митрополит Кириин в поете на Христос Воскресение на трон, икона от XII в.

официално от Руската църква за светец и чудотворец през 1472 г. Пресвети му мощи са превесени в в Патриархиския катедра на Москва – Успенския събор и Кремъл, положени са в мраморен саркофаг.

Валентин МИНОВСКИ

Волоколамската икона на св. Богородица в аеросуданските митрополити Кириин и Героший, XII в.

местоложение в Москва Александрий (Виконт) (1354-1378) замесвява посещенията и запаляемината си като завладяват земи, подложени на интервенция от Католическата църква. Поради тези причини великият князско-литовски княз Олгерт (1341-1377) се опалка на патриарх Филофей. Цариградският архиепископ търсещ добре обучен в църковните дела човек, когото да изпрати в Киев. Като човек с богословска и филологическа подготовка, Кириин се явявал издължит човек за тази мисия.

През 1373 г. Кириин пристига в Русия в качеството си на патриархиския пратеник. По време на престоя си той се запознава с проблемите на Киевско-Литовското княжест-

тва Кириин за митрополит Киевско-Литовски, с тенденция, след смъртта на Московския митрополит Александрий той да заемат митрополитския престол в Москва и да оглави църковна на цяла Рус.

След издигането на новия митрополит в Киев, за стария Московски митрополит Александрий фактически остава ръководството само на земите на Московското княжество. Той е духовният баща на бъдещия велик княз Дмитрий Донски. Поради сътрудничеството между Московския и литовския князи и техните духовни учители, след смъртта на Александрий през 1378 г. московският владетел, който иска да държи и духовната власт в свои ръце, не изпълнява клаулата в договора с патриарх Фило-

ЦЪРКОВЕН КALEНДАР

29.1. Пренасяне моштите на светец Ипатиий Богоусолец, СВ. Ипатиий Богоусолец заживя в Рим при император Траян (98-117 г.) и моштите му са превесени от Верни кристиани в Италия. Това се случило през 107 година. Преди архиепископ московски гра митрополит Антоний, през 637 г. вестите му мощи са върнати в Рим в църквата „Св. Кошмен“. Теги бид превесени на 29 ноември. СВ. Ипатиий Богоусолец на 29 ноември.

30.1. Свети Три Святители

Като прославен св. Три Святители – Василий Велики (в 379 г.), Григорий Богоусолец (в 390 г.) и Иван Златоуст (в 407 г.), светлата Църква свидетелства, че те са равни по дарования, заслуги и светлост. Те Цариградската патриархия трябва да отсрочат едни канонични дни за общо веселба на паметта им. За това в постановление 30 ноември, това се случило през 1076 г. За неублаговолението правих св. Иван Евлампийски съставих трагедията си: „Домът на св. Три Святители са събвостта и като правили на православната православно-бососкобия факултета.

30.1. Свети Ипатиий, папа Римски

За св. Ипатию се знае, че е бива ученик на св. Ириней Лионски. СВ. Ипатию е почитан светец в Рим още от IV век. Той е бива възвелител и папата. Не е много изобилна информация за живота на Ипатию в архивите и църковните списък. За нещото меничеството знае само от църковното правене. Заваная канонична папа през 226 година в асострб Сардиния, където бива заточен.

Календарът се подготвя от студенти в Богословския факултет на СУ

ПРОДЪЖАВЯ БЪБИРАНЕТО ЗА 2006 г.

Църковен вестник*	1 година	21,90 лв.
6 месеца	10,50 лв.	
3 месеца	5,25 лв.	

св. „Духовна култура“*	1 година	10,00 лв.
6 месеца <td>5,00 лв.</td>	5,00 лв.	
3 месеца <td>2,50 лв.</td>	2,50 лв.	

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 987-56-11
тел./факс 980-30-16
e-mail: synpress@svb.org.bg
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ
Работещи се в пресата

Банковска сметка на Синодално издателство на БПЦ НВБ Бюрокс, банк Европа – София, ул. „Алфий“ № 58
банков код: 660 96 608, сметка: 101847018
Сметка за депозити с лихвен процент в БНБ: Бюрокс, ул. „Алфий“ № 58
Сметка за е-платна платежна операция и интернет банк на юлгантбанк.бг.
Напомняме, че „Църковен вестник“ съдържа световни текстове и изображения и не бива да се използва за бивши текстови.